

BINEVESTITORUL

279173

„Ce frumoase sînt pe
munți picioarele celui-
ce aduce VESTI BUNE, care
vestește pacea, picioarele
celui ce aduce vești bu-
ne, care vestește mîntui-
rea“ (Isaia 52, 7).

„Duceți-vă în toată lumea, și pro-
povăduiți VESTEA BUNA (Evanghe-
lia) la orice făptură“ [Mar. 16,15].

„Voi cari aduceți aminte despre
Domnul, nu vă odihniți de loc“!
(Isaia 62,6)

„Căci mie nu mi-e rușine de Evan-
ghelia lui Hristos; fiindcă ea este
puterea lui Dumnezeu pentru mîntui-
rea fiecăruia care crede: întai a
Iudeului, apoi a Grecului“.

(Rom. 1,16).

Anul 7.

No. 1-2.

Chișinău.

CĂTRE CETITORI.

Ne simțim dători a vă vesti și în viitor iubirea lui Dumnezeu.

Cu toate că am primit dela cetitorii noștri din țară și străinătate multe scrisori de mulțumire pentru revistă, totuși noi recunoaștem, că suntem slabi și eforturile noastre sînt așa de mici în comparație cu nevoile sufletești, cari se simt pretutindeni. După toată munca noastră trebuie să spunem, că „suntem niște robi netrebniți și am făcut ce eram datori să facem“ (Luca 17,10). Regretăm, că nu putem satisface dorința unora din cetitorii noștri de a mări formatul revistei din motive următoare: revista apare

în trei limbi (evreiește, românește și rusește) avînd aceeași dimensiune și al doilea motiv important este ca venitul nu ne acoperă nici macar cheltuiala de tipar. Cu ajutorul lui Dumnezeu vom stăruia să face tot ce ne stă în putere pentru îmbunătățirea revistei. Totodată cerem iertare dela cei ce au avut dificultăți cu primirea revistei și pentru greșelile pe cari le veți observa în munca noastră.

Ne rugăm lui Dumnezeu, ca El să binecuvinteze pe cei ce caută sincer adevărul și în zgomotul lumii aceștia pleacă urechea la vocea slabă a „Binevestitorului“ nostru. Redacția.

MĂRGĂRITARE ARUNCATE *).

(Cuvântarea stimatului Arhimandrit român I. Scriban relativ la evrei și Mântuitorul Isus Hristos).

Oamenilor le place să se laude cu rudenia lor, atunci când cineva din neamul lor a făcut fapte mari ori are vreo slujbă însemnată în țara. Tot așa popoarele se laudă cu oamenii mari, cari s'au ridicat din sânul lor, și fiecare privește ca o cinste pentru sine că face parte din poporul în care s'a arătat cutare barbat de seamă.

Dar dacă toate popoarele, cari au lăsat urme de vrednicie în trecutul omenirii, se pot laudă cu faptele fiilor lor, este unul care le întrece pe toate, pentrucă, în sânul său s'a ridicat Acela Care nu are păreche între fii oamenilor.

Numai poporul evreesc are pentru sine cinstea că, după chibzuirea cea de mai înainte hotărâtă a lui Dumnezeu, în sânul său s'a arătat Fiul lui Dumnezeu, în haina trupului nostru omenesc.

Poporul evreesc și l-a ales Dumnezeu drept grădina, în care să crească roada mântuirii omului păcătos. Pe el a vrut să-l aibă în cunoștința cea mai deplină despre ființa Sa cea mai pre sus de ceruri, pentrucă prin acest neam toată omenirea să se împărțesească de vestirea Evangheliei care avea să fie prin glasul Fiului său.

De aceia neamul lui Izrail se poate minghia, înaintea altor neamuri, că asupra lui a curs mai întâi binecuvântarea de sus, pentrucă, prin el, să curgă mai departe peste celelalte neamuri ale pământului. Numai lui i s'a dat Legea de pe muntele Sinai și vestirea Proorocilor, care aveau

să călăuzească lumea către Mîntuitorul tuturor oamenilor de pe tot întinsul pământului. Asupra Betleemului din Iudea avea să se oprească steaua, la care să vie să se închine toți fii lui Adam.

Da, așa este. Urmașii lui Avraam și al lui Iacob, cari sunt poporul evreesc, s'a bucurat din partea lui Dumnezeu de mai multă căutare, pentrucă în sânul lui avea să se nască Mesia, cel ce avea să fie pentru tot pământul. Și fiindcă în sânul lui s'a întrupat fiul lui Dumnezeu, în peștera din Betleem, tot din neamul evreesc au fost și cei dintâi vestitori ai învățaturii lui Mesia. Prin bărbați de neam evreesc, cari au fost cei doisprezece apostoli a lui Isus Hristos și prin Apostolul Pavel, care era evreu din Tarsul Ciliciei, a ajuns omenirea să cunoască învățătura propovăduită de Mesia prin meleagurile Țării evrești.

Apoi dacă este așa, poporul evreesc de astăzi ar trebui să privească cu uimire, dar și cu multe mângâiere, că lumea creștinească toată se închină Bărbatului care s'a întrupat în sânul neamului evreesc ca Fiu al lui Dumnezeu și că această lume privește drept sfință și mîntuitoare toată învățătura Sa. Iar însoțitorii Săi, cari au fost Apostolii, de asemenea sunt bărbați dintre evrei, către cari creștinii își pleacă genunchiile lor.

Starea aceasta fără îndoială că este o cinste pentru poporul evreesc că neamurile străine vin și se închină la ceice au fost de neam evreesc. Cinstea aceasta fiind a lor, cu dreptul este ca ei cei dintâi s'o prețuiască, apropiindu-se cu inima de Cel ce s'a întrupat în sânul neamului lor. Și să nu arunce mărgăritarul sădit de Dumnezeu în sânul său.

Arhimandritul I. SCRIBAN. București.

*) Articolul de față ni s'a trimis în anul 1920 de stimatul Arhimandrit I. Scriban și timpărit în revista „Prietenul“ No. 1 anul 1920.

Amintiri din trecut de folos pentru prezent.

de L. I. AVERBUCH.

Cu mulțumire și cu rugăciuni față de Dumnezeu, spre slava Lui și spre folosul cititorilor, vreau să descriu unele întâmplări din felul cum Dumnezeu, m'a condus pe mine înainte și după războiu, înainte și după revoluție. Neuitându-se la multele mele greșeli și slăbiciuni pe care le-am făptuit din timpul întoarcerii mele la Dumnezeu, căci spre rușinea mea trebuie să recunosc și să repet cu Ap. Iacov 3:2 „toși greșim în multe feluri”, m'a păzit El după îndurarea lui cea mare așa că astăzi pot spune din toată inima, cu evlavie: „Mulțămiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruință prin Domnul nostru Isus Hristos [1 Cor. 15,57].

Curând după întoarcerea mea la Dumnezeu am fost arestat în Rusia pentru Evanghelie. Polițaiul orașului Grodno, (oraș în care am început să cred), a fost foarte supărat de faptul că un evreu îndrăznește să creadă în „Isus Hristos care este al creștinilor”; și nu numai atât, dar mai propovăduiește oamenilor despre Hristos. În timpul acela nu eram încă predicator, ci eram profesor de muzică.

Timp de 2 săptămâni am stat în închisoare împreună cu 2 frați. Această vreme a fost de mare binecuvântare pentru noi trei, iar mie îndeosebi mi-a dat puțința să cercetez temeinic Noul Testament și să fiu înrădăcinat în adevărul Evangheliei. În chipul acesta a ajutat această vreme la pregătirea mea la lucru în via Domnului.

În închisoare am fost puși într-o cameră deosebită, izolați de alți oameni, pentru ca să nu molipsim pe cineva cu „ștundizm”. Cu toate acestea au fost lăsați să intre în camera noastră evrei și neevrei, aceștia din urmă însă numai dacă erau beți. Ne-am mulțumit și cu acest auditoriu

mărturisind evreilor și bețivilor, când se treziau despre Hristos.

Într-o dimineață auzim lângă ușa noastră înjurături și șipete grozave, se aude zângănitul cheilor, auzim cum cheia se învârtește în broască, ușa se deschide și în fața noastră apare comisarul de poliție și un sergent care împingea pe un flăcău descul.

„Du-te la ei să te faci ștundist”, strigă comisarul către flăcău și îi face vânt în camera noastră. Tânărul însă injura mereu. Eu fac semn noului nostru tovarăș să ocupe un loc pe patul gol, pe care dormeam, și care constituia toată mobila noastră. Incerc să-l liniștesc și încep să-i lămuresc că, el, comisarul și alții n'au nici o vină ci ei trebuie să-și îndeplinească serviciul lor, precum este scris în epistola către Romani, cap. 13: „El este slujitorul lui Dumnezeu pentru binele tău... și că să pedepsească pe cel ce face rău”. Tocmai aceste cuvinte l'au atins pe el căci el era un bandit care jefuise pe un casier financiar al Statului, iar acum după ispășirea pedepsei era trimes acasă, cu escorta, din etapă în etapă.

Tovarășul nostru s'a interesat să știe pentru ce suntem arestați. Răspunsul meu a fost: „Din pricina Sfintei Evanghelii” și i-am citit din Noul Testament (Mat. 10:17-18) unde Hristos zice că ucenicii lui vor fi prigoniți, bătuți și duși înaintea dregătorilor ca să slujească drept martori.

Cu multe băgare de seamă a ascultat el aceste vorbe și astfel am avut puțința să mă apropiu de sufletul lui și să-i arăt cum Hristos iubește pe păcătoși, cum a murit pe cruce pentru ei, și cum a înviat a treia zi, spre îndreptățirea păcătoșilor. Deodată însă mă întrerupe el și îmi spune că și el are Evanghelie

și scoțând o carte din buzunar îmi arată Noul Testament. El îl primiseră dela un domn oare-care ce împărțea în închisori și temnițe sf. scriptura. Unii întrebuițaseră Evangheliile primite în loc de foite de jigări, el însă a păstrat cartea până acuma. I-am citit din Noul Testament al lui câteva locuri și se simțea cum sufletul lui absoarbe cuvintele dătătoare de viață. I-am propus să se roage și să-și predea viața Domnului. El a consimțit și astfel am îngenunchiat împreună în fața lui Dumnezeu. El a început să strige către Domnul și s'a văzut în el lucrarea Duhului Sfânt căci imediat după această s'a schimbat flăcăul nostru. El mi-a spus că în apropierea satului său sunt ștundiști, dar că nu știuse până acuma cine

sunt ei. Acuma însă îmi zicea el: „mă voi duce la ei și nu voi mai trăi o viață păcătoasă ca până acuma“. A doua zi a venit comisarul împreună cu sergentul că să ridice pe flăcău și să-l ducă sub escortă la altă etapă. Uimirea comisarului a fost însă mare văzând schimbarea petrecută în acest om, căci înfățișarea i se schimbase și nu numai că nu înjura, ci liniștit și supus asculta ordinele cei i se dădeau. Comisarul se uită țintă la el și spune: „Se vede treaba că s'a făcut ștundist“.

Frățește, cu o sărutare sfântă, ne-am despărțit de fratele nostru de curând întors la Domnul, rugându-ne lui Dumnezeu și predându-ne unul pe altul în mâinile harului Său.

(*Va urma.*)

Viața în sala „Bethel“ al misiunii din Chișinău.

Serbătorile „Hanuca“ (Macabei) de data aceasta a coincis cu serbătorile Crăciunului. În timpul serbător. sala misiunii era totdeauna plină de ascultători, ba uneori aglomerația se făcea insuportabilă. Totuși liniștea și rânduiala domneau în adunare. Ascultătorii ascultau cu atențiune programele noastre variate și binecuvântarea lui Dumnezeu se varsa abundent asupra noastră.

Frații și surorile, bătrâni și tineri au mărturisit pe Isus-Mântuitorul. Cântările în cor sau orchestră, solo-violină acompaniate de harmoniu împodobeau frumos adunările de serbători.

La serbarea copiilor au asistat mai mult de 500 suflete. Copii-evrei au declamat poezii

frumoase și au citat unele versete din Sf. Scriptură.

În seara întâmpinării Anului Nou (1930) am avut o adunare specială și foarte interesantă. Sala a fost plină. Adunarea s'a ținut până la 12 noaptea și unii evrei au mai rămas cu noi până la ora trei noaptea. Mulți din ei ne mulțumiau pentru petrecerea frumoasă, fiind încântați de tot ce au auzit și au văzut în adunare.

Ne rugăm lui Dumnezeu, ca El să dea creștere seminței Cuvântului lui Dumnezeu, sădite în sufletele ascultătorilor, căci noi nu putem face nimic pentru renașterea lor, și „nici cel ce sădește, nici cel ce udă nu sunt nimic, ci Dumnezeu, care face să crească“ (I Cor. 3,7).

C O N T R A S T E.

Se știe că vestitul rege al Franței Ludovic al XIV-lea a avut o mare teamă de moarte. Dealtfel palatul din Versailles nu l'a refăcut, iar grădina a rămas neîngrijită, iar toată împrejurimea a fost lipsită de orice aspect pitoresc, pentru că de acolo se vedea turnul Sf. Denis, locul mormintelor regilor, lucru care îi aducea mereu aminte de sfârșitul lui. Tot odată a interzis cu asprimea ca în prezența lui să fie rostit cuvântul: moarte.

Iată cum este descrisă moartea lui Voltaire de către medicul său Franklin, care a fost martor ocular al acestei morți: „urmărit de furii a încetat el din viața. Cu groază îmi aduc aminte de acest lucru. Ași dori, celor ce sunt încântați de scrierile lui, să fi văzut această moarte grozavă“.

Filozoful Gables, care a trăit 70 de ani, în care vreme a avut puțința să se pregătească pentru vecinicie, a strigat înaintea morții: „Întreagă lume dacă mi-ar aparține, ași da-o pentru un ceas de viață“!

Un ostaș bătrân, care a trecut prin multe războaie, fiind pe patul de moarte a început să tremure. Un colonel tânăr se apropie de el și l'întreabă:

„Ai oare teamă de moarte?“

„Nu, nu de moarte mă cutremur“, a răspuns el, „ci de gândul, ce va fi după moarte?“

Elisebeta, regina Angliei, murind a exclamat: „Pentru o clipă de viață dau toate comorile mele!“.

Calvin, cunoscutul reformator, a zis pe patul de moarte: „Ași dori să posed aripile porumbelului pentru ca să sbor către Domnul meu“.

Ultimele cuvinte ale lui Djon Loké au fost: „Oh, adâncimea bogată a bunătații și cunoștinței lui Dumnezeu! Destul am viețuit și sunt

mulțumit căci pot să-mi aduc aminte cu bucurie de viața mea care a trecut liniștită. Totuși, privind înapoi, mea pot zice că această viață este numai deșertăciune“.

Vestitul misionar Ioan Muller a spus pe patul de moarte: „Apa vieții, apa vieții! Oh, cum însetez eu după tine!“

David Daili a exclamat înainte de a muri: „Sunt ferecit de nespus“!

Seriver murind a exclamat: „Eu știu...“ și nemai având putere, n'a mai continuat. Rudele cari înconjuraseră patul au terminat ei însă spunând „că Mântuitorul meu e viu“. La aceste cuvinte el a zâmbit și a murit.

Ioan Hus legat cu lanțuri de un stâlp, deasupra rugului arzând, spune: „Vă salut, oh, lanțuri ce le port pentru Isus Hristos!“.

Tradus de M. Averbuch.

EXTRAGERI DIN TALMUT.

Jertirea primilor roade al pământului.

Cum se aduceau aceste jertfe?

Locuitorii din toate colțurile a unei regiuni*) se adunau în orașul central, și în timp de noapte se așezau pe marginile străzilor sub cerul deschis. Spre dimineață, când se apropia timpul de deșteptare, o voce tare răsună:

„Sculați-vă, să mergem la muntele Sion, la Domnul Dumnezeu nostru!“

Din locurile mai apropiate aduceau smochine proaspete și struguri, din cele mai departate-smochine uscate și stafide. În capul procesiunii

*) Pământul sfânt se împărțea în douăzeci de regiuni, și fie care regiune forma un fel de parohie unde se țineau serviciuri religioase în aceeași oră, când în templul, în Ierusalim, se aduceau jertfele tamid.

era condus un bou cu coroană de maslin pe coarnele lui aurite. Insoțiți de muzică în caval, cortegiul lua direcția spre Ierusalim. În apropierea orașului sfânt se trimetea vestea de sosire și imediat începea împodobirea cosurilor cu fel de fel de prinosuri. Autoritatea orașului, guvernatorii și și vestierii ieșau în cale spre a-i întâmpina. Orașenii-meseriași de tot felul se aranjau pe străzi în coloane și salutându-i, ziceau:

„Bindecuvântată este venirea voastră, fraților noștri din regiunea...!

Cortegiul cu muzica în caval se

îndrepta spre Muntele Templului. Aproape de munte toți, chiar și împăratul Agrippa, luau pe umeri coșurile pline cu prinosuri și le duceau în templul, unde procesiunea era întâmpinată de corul leviților, cari cântau psalmul:

„Tă înalți, Doamne, căci m'ai ridicat și n'a lasat pe vrăjmașii mei să se bucure de mine,, (Ps. 30,2).

Cei bogați aduceau primele jertfe în coșuri de argint și aur, cei mai săraci—în coșuri împletite din salcie curățită de coajă.

B I B L I A

este cartea care conține intențiile lui Dumnezeu, starea omului, calea mântuirii, pedeapsă păcătosului nepocăit și fericirea credinciosului. Învățăturile ei sunt sfinte, ordinele ei sunt obligatorii, istoriile ei sunt adevărate și legile ei de netăgăduit. Citește-o ca să câștigi înțelepciune, trăește conform învățăturilor ei că să fii un om drept. Ea are lumina ca să-te conducă, hrană ca să-te hrănească și mângâierea care să-te întărească. Ea este harta călătorului, toiagul drumelui, compasul marinarului, sabia ostașului și steagul creștinului. Aici

raiul e restabilit, cerul se deschide și iadul se închide.

Isus Hristos este subiectul cel mare al Bibliei, Mântuirea noastră e intenția ei și scopul ei final este preamărirea lui Dumnezeu. Ea trebuie să umple mintea noastră, se conducă inima noastră. Citește-o încet și cu rugăciune! Ea e izvorul bogățiilor cerești, fluviul bucuriilor. Ea este dată spre viață; Osteneala ta mare pentru cititul ei îți va fi de ea răsplătită, și toți acei cari n'au dat atenția cuvenită conținutului ei sfânt, vor pieri. I. N. D.

Cel mai bătrân și renumit misionar.

(Sfârșitul *)

Numele acestui mare misionar este *moartea*.

Fără indoială, că și tu, dragul meu cititor, ai avut prilejul să te întâlnești cu persoana aceasta cunoscută.

Dacă cetești jurnale, poți vedea coloane întregi cu anunțuri despre ravagiile predicilor lui. Toate monu-

mentele mormintelor îi servesc drept catedră. Stai puțin la poarta cimitoriului și vei vedea ce auditoriu bogat are el: unii vin, alții pleacă. Cred, că și de tine n'a uitat. Moartea vecinului, pierderea amicului, moartea soției iubite, și copilului, care era idolul tău—toate aceste numite „întâmplări“ sunt cuvântările ținute de

*) Inceputul No. 11-12, anul 1929.

predicatorul nostru pentru tine. Și nu numai atât, dar într'o bună zi va veni la tine și nu vei scapa de el.

Acuma ești tare și mare. Poți să nu crezi în Dumnezeu, să arunci biblia în foc sau să-ți bați joc de învățăturile ei. Ești liber și nu te forțează nimeni să mergi la biserică sau la vre-o adunare religioasă. Dacă îți iesă în cale vre-o procesiune funebră, ușor poți scapa de ea, fugind în altă stradă. Orice broșură sau tractat, care îți cade în mână—la foc cu ele—căci tu ești mai înțelept ca oricine.

Da, toate aceste lucruri stau în puterea ta, dar ce vei face tu, când te va vizita predicatorul nostru? Poți fugi tu de el? Il poți tu opri să nu vină la tine? Sau crezi, poate, că el și-a schimbat obiceiul și de tine a uitat? Sau crezi, poate, că el își va pleca capul înaintea științei moderne? Lumea se schimbă, oamenii se modernizează, mulți predicatori predică pe placul lumii, însă predicatorul nostru nu se jenează de nimic, puțin îi pasă lui, că nu-l iubește întreaga lume. Iată aproape șase mii de ani de când și-a început activitatea și astăzi predică cu aceeași îndrăzneală. Cetiți biblia și alte cărți istorice și vă veți convinge, că el nu și-a schimbat nici decum naravul.

Cetitorule! Nu uita! Rândul tău vine sigur!

Dar, dece oare aceasta nenorocire cade pe capul nostru? Unde e pricina? Cum s'a strecurat moartea între noi? Unde e ușa prin care intră hoaja-moartea? Numai biblia ne lămurește, ascultați: „Printr'un singur

om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea „(Rom. 5, 12). „Ei bine, dar ce-s de vină eu și cele patru sute de milioane, care mor în fie care treizeci de ani“, va întreba cineva. Vom asculta ce ne spune biblia și despre aceasta: „Astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că *toți au păcătuit* (Rom. 5, 12). „Toți au păcătuit“, deci și tu, cetitorule. Atunci sentința e gata și încurând vor zice despre tine așa cum stă scris în Geneza c. 5 despre cei opt bătrâni: „Apoi și el a murit“

Când vei muri? Odată un tânăr întrebă pe un teolog: „Cât timp îmi trebuie pentru a mă pregăti de moarte?“ „Aproximativ cinci minute“, fu răspunsul. Auzind acesta, tânărul cu inima veselă, pleacă spre ușă, gândindu-se la timpul pe care îl are pentru petreceri, desfrânări și toate poftele lumești, și la sfârșitul vieții se va întoarce la Dumnezeu.—„Oprește-te puțin“, strigă profesorul. — „Când aveți de gând să muriți?“ — „Nu pot ști“, răspunse tânărul.—„In cazul acesta pregătiți-va imediat, căci se poate întâmpla, ca nu veți avea nici cinci minute“.

Cum vei muri? (cetiți *Contraste* pag. 5) Va fi foarte trist, dacă veți auzi, cuvintele pe cari le-a spus Mântuitorul carturarilor și fariseilor: „Veți muri în păcatul vostru“ [Ioan 8]. După ce ai închis ochii, puțin îți pasă, că ai murit în palat sau în bordeiu, ești îngropat în locul de onoare sau împreună cu vagabonzii. Dacă moartea aduce dezastru înca aci pe pământ, atunci ce va fi dincolo de mormânt?

Răspata păcatului vine încă în viața pământească, însă nu todeauna păcatul este răsplătit pe pământ: „După moarte vine judecata“ [Evr. 9,27]. Într'un sens oare care oamenii pot trăi pe pământ fără Dumnezeu. Adepții ateizmului se înmulțesc și mulți din ei se simt mândri, ca au șters numele lui Dumnezeu din viață. Însă moartea va destruge orice legătură între viața pământească din care s'a șters numele lui Dumnezeu și vecinicie unde vom sta înaintea lui Dumnezeu, Judecătorul cel drept.

Dumnezeu nu privește indiferent pierzarea creațiunii Sale. Dumnezeu „nu dorește moartea păcătoșului, ci să întoarcă dela calea lui și să trăiască“. Nimeni nu poate nega, că „răspata păcatului este moartea, însă nu-i mai puțin adevărat, că „darul lui Dumnezeu este viața vecinică în Isus Hristos, Domnul nostru (Rom. 6,23).

„Cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Celce m'a trimis, are viața vecinică, și nu vine la judecata, ci a trecut din moarte la viață“. (Ioan 5, 24). Noi, schinjuiți de păcate, amenințați continu de moarte, avem un dor nespus de mare să ne întoarcem în Edem, să gustăm din pomul vieții, să trăim vecinic pe pământ. Însă din acesie binecuvântări nu putem realiza nimic, fiindcă ele erau odată

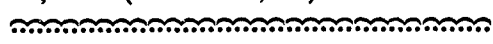
Pe lângă redacția „Binevestitorului“ se găsesc de vânzare: Biblii, Testamente Noi, Evanghelii și altă literatură religioasă în limba română, evreiască și rusă.

Adresa redacției.

strâns legate pe prima creațiune, și din cauza păcatului sunt pe veci perdute. Totuși iubirea lui Dumnezeu ne promite un viitor și mai minunat decât cel din Edem. Prin moartea lui Isus noi putem intra într'un raiu mai bun decât acela în care erau primii oameni. Triumf fără sfârșit în casa Tatălui, bucurii cerești, iubirea lui Dumnezeu și slavă vecinică cu Fiul lui Dumnezeu—iață ce ne așteaptă acolo, sigur, pe cei credincioși.

Deaceea alături de bubuiful groaznic al morții se aude întrebarea plină de milă și compătimire: „Pentru ce vreți să muriți, [casa a lui Izrael]? Căci Eu nu doresc moartea celui ce moare, zice Domnul Dumnezeu. Intoarceți-vă dar la Dumnezeu, și veți trăi“(Ezech. 18, 32).

Predici Biblice al Misiunii „Mildmay“ printre evrei
au loc în sala „BETHEL“

str. Vl. Herza 10 Chișinău.

În zilele următoare:

S â m b ă t ă la ora 4 după amiaza
 pentru copii și părinți
 „ la ora 7 seara pentru adulți.
 Duminica la ora 10 dimineața
 pentru credincioși
 „ la ora 7 seara pentru toți

Abonamentul anual — — 12 lei;
 cu partea rusească — — 24 lei;
 cu partea evreiască
 și rusească 36 lei;
 în provincie cu 6 lei mai scump.
 (poșta).

Adresă : D-lui Marcu Tarlev, Mildmay
 Mission, str. Vlad. Herza No. 10
 Chișinău, Basarabia—Roumania.

Redacția și administr. Misiunea Engleză „Mildmay“ L. Averbuch.